

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DORZ, TRAIAN

Alergarea Stăruitoare / Traian Dorz. - Sibiu: Oastea
Domnului, 2008

ISBN 978-973-710-100-6

289(498)Oastea Domnului
821. 135.1-97

© Toate drepturile rezervate
Editurii «Oastea Domnului», Sibiu
str. Ch. Darwin, 11
tel. 0269/216677; fax 0269/216914

ISBN 978-973-710-100-6

TRAIAN DORZ

CREDINȚA ÎNCUNUNATĂ

**Gânduri alese,
rânduri culese
cu scurte meditații duhovnicești**

*Apare cu binecuvântarea ÎPS Sale
Dr. LAURENȚIU STREZA,
Mitropolitul Ardealului*

Editura «Oastea Domnului»
Sibiu, 2008

Pământul să ne răsplătească munca noastră cu rod fericit, iar cerul să ne răsplătească credința cu cununa strălucită.

Ca amândouă să fie fericite cu noi și noi fericiți cu amândouă, binecuvântând Numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Acum și în vecii vecilor.

Amin.

* * *

Cuvinte înțelepte

*Celui ce ți-a făcut bine în viață, de-orice fel,
ești dator recunoștința cât ești tu și cât e el.
Căci a face cuiva bine nu-i prea des, nici prea ușor,
– tot mai rar găsești în lume un om binefăcător.*

CUPRINS

<i>Credința-ncununată</i>	4
În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh	5
<i>Credința-ncununată</i>	6
1. Credința încununată	7
2. Chemarea și venirea	14
3. Răul și binele	21
<i>Înstrăinați din nou</i>	28
4. Săraci și bogați	29
5. Bunătatea Tatălui Ceresc	36
6. Binefacerea și mulțumirea	44
<i>Sângele Tău</i>	52
7. Păcatul uitării datoriilor	53
8. Începutul Lucrării Domnului	60
9. Ostașul Domnului Hristos	67
<i>Doamne, eu m-am vrut</i>	76
10. Ce mare taină este Lucrarea Domnului	77
11. Vremurile de har	86
12. Frumosul și greul început	93
<i>De ce te rod?</i>	101

13. Apostolia sfințelor femei	102
<i>Când spui „Femeia”</i>	109
14. Încercarea și lucrarea focului	111
15. Îndrăzneala ispititorului	118
<i>Doamne, cum am îndrăznit?</i>	126
16. Învățătura și învățătorii	127
17. Când vin marile încercări	134
<i>Când ne-ai născut, Iisuse</i>	140
18. Temelia Oastei Domnului	141
19. Frați și surori	148
<i>Iisuse Doamne, nu-mi lua</i>	155
20. Oamenii lui Dumnezeu	156
21. Lumea minunată a nevinovăției	163
<i>Dumnezeule-al Iubirii</i>	169
22. Căile lui Dumnezeu	170
23. Darurile lui Dumnezeu	176
24. Să mulțumim pentru toate	182
<i>Nu-mi depărta, Iisuse</i>	188
25. Facerea de bine	189
26. Sufletul omului și voia lui Dumnezeu	195
27. Marile adevăruri mântuitoare	202
<i>Ce cununie strălucită</i>	209
28. Răsplătirea și pedeapsa	210
29. Scopul – și mijloacele lui	217
30. Omul cu Dumnezeu	223
Cuprins	229

Credința-ncununată

*Credința-ncununată e doar credința care
ne-ngenunchează-n lacrimi cu-o unică predare
și ne rănește-n Domnul cu-un legământ fierbinte
de luptă pân' la moarte, privind mereu 'nainte.*

*Credința-ntemeiată pe-nvățătura dreaptă
își dă mereu silința să se-mplinească-n faptă
și-apoi în cunoștință,
și-apoi în înfrânare,
suind din treaptă-n treaptă, spre cea mai 'naltă stare.*

*Credința bună luptă răbdarea să și-o crească,
evlavia unindu-și cu dragostea frățească,
și-apoi cu ea iubirea de oameni și-o-mpreună;
– o astfel de credință ajunge la cunună.*

*Credința mântuiește numai atunci când are
aceste roade scumpe și fapte sfințitoare;
credința fără fapte e moartă și uscată
și n-o să-ajungă viața cerească niciodată.*

*Nu v-amăgiți că mergeți în Sfânta-Mpărăție
când n-aveți o credință puternică și vie;
credința ce primește cununa mântuirii
e numai cea-nsoțită de roadele sfințirii.*

*O, fiul meu cel unic, du-ți lupta vieții tale
eroic, pân' la țința Victoriei Finale,
viteaz înfruntă-ți moartea ca soarele furtuna,
la capătul credinței Hristos îți dă cununa.*

În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin

*Iisus Hristos,
Marele nostru Dumnezeu și Dătătorul Cununii eterne,
Slavă veșnică Ție!*

*Pentru că Tu ai rânduit ca unică cerință a mântuirii
credința cea vie, puternică și statornică,
întemeiată pe Dragostea Tatălui
și pe Jertfa Fiului,
și pe Sfințirea Duhului Sfânt*

*Și pentru că Tu, Care ne ceri această Credință,
ne-o și dai prin puterea Ta
tuturor celor care Ți-o cerem
și Ți-o primim
cu o inimă smerită,
cu un cuget curat
și cu o voință ascultătoare
de voința Ta,*

*Și pentru că această Credință Vie și Tare
Tu ne-o ceri unică, statornică și biruitoare,
înștiințându-ne că nu vei da mântuirea Ta
decât la capătul credinței acesteia,
– Îți aducem Ție
toată adorația ei,
toate roadele ei
și toată slava de care ai făcut-o în stare,
aruncând la picioarele Tale
cununa pe care Tu Însuți
i-ai dăruit-o.*

*Slavă veșnică Ție,
Dătătorul Cununii Eterne și Marele nostru Dumnezeu,
Iisus Hristos!*

Credința-ncununată

*Credința-ncununată
cu premiul ceresc,
din inima mea toată,
Iisuse, mi-o doresc.*

*Credința-ncununată
cu veșnica răsplată
ne-o dă, Iisus Iubit,
în Cerul Strălucit.*

*Credința-mpłinitoare
a Sfântului Cuvânt
să-mi ducă pân' la Slavă
întâiul legământ.*

*Credința înfrânată,
cu posturi și vegheri,
s-o am, Iisuse Dulce,
așa cum Tu mi-o ceri.*

*Credința răbdătoare
prîn orice jertfă grea,
Te rog, ajută-mi, Doamne,
mereu s-o pot avea.*

*Credința iubitoare
vreau, Doamne, mai presus,
că ea va sta în Ceruri
la Sânul Tău, Iisus.*

1. CREDINȚA ÎNCUNUNATĂ

1. Credința cea care va fi încununată în ceruri este numai credința biruitoare, vie și puternică – ce nu se lasă nici ispitită, nici înspăimântată de vrăjmașul mântuirii.

Nimic și nimeni nu va putea nici abate, nici împiedica această credință de la drumul ei pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos. Cum nu poate nimeni împiedica un cutremur sau un ciclon.

2. Vrăjmașul satana știe bine despre pedeapsa lui – și se îngrozește de tot ce-l așteaptă (Mt 8, 29).

Dar din pricina răutății lui și din pricina urii pe care o are contra lui Hristos și a credincioșilor Săi, nu numai că nu vrea să înceteze lupta lui uzurpatoare și ucigașă,

dar caută să folosească cât mai nimicitor orice cli-pă și orice mijloc,

pentru a face cât mai mult rău împotriva lui Hristos și împotriva împărăției Lui.

Aceasta este crima lui satana, a lui Antihrist și a

tuturor celor care s-au făcut unelte ale răului contra binelui pe pământ.

3. Credința adevărată va avea mereu lupte și necazuri mereu, cât va fi în lume – pentru biruința și cununa ce o așteaptă.

Puteți voi, cei buni, să faceți și orice bine în lume,
puteți să vă purtați cât de cinstit,
puteți să munciți cât de conștiincios,
puteți vorbi cât de respectuos,
puteți răbda orice nedreptate,
puteți răspunde cât de frumos,
puteți să vă dați totul tuturor,
în zadar – lumea tot vă va urî,
necredincioșii tot vă vor batjocori,
asupritorii tot vă vor chinui,
legile lumii tot vă vor nedreptăți,
stăpânirile ei tot vă vor apăsa...

Fiindcă voi Îl iubiți și Îl slujiți pe Hristos, Vrajmașul păcatului și Potrivnicul diavolului,
Nimicitorul Răului și Aducătorul Păcii,
Judecătorul Minciunii și Împăratul Veșnic al Adevărului.

Dar cum Hristos a biruit – așa veți birui și voi; și cum El a dobândit Cununa Veșnică, așa o veți dobândi și voi.

4. Hristos este Stânca Veșnic Neclintită. Voi stați tari pe Această Stâncă puternică și nu vă temeți de nimic.

Toate valurile urii lumești se vor sparge neputincioase la picioarele voastre, fără să vă poată face cel mai mic rău,

câtă vreme voi stați tari în Iisus.

5. Dar chiar dacă v-ar și putea face lumea vreun rău trupesc, acest rău nu numai că este trecător,

mult și mai slab, și mai trecător de cum vă închipuiți voi și de cât pare el,

– dar răul acesta, până la urmă, se va schimba în cel mai mare bine tocmai pentru voi.

6. Dumnezeu Nădejdi să ne umple și pe noi toți de această putere de care a fost plin Apostolul Său Pavel când a zis: Necazurile de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare care va fi arătată față de noi (Rom 8, 18);

și: Pot să birui totul în Hristos, Care mă întărește (Flp 4, 13).

7. Pe cel care tace nu-l poți ușor cunoaște ce fel de credință are, dar pe cel care vorbește, ușor îl poți afla ce crede.

Cine crede cu adevărat în Hristos și în Venirea Lui, – acela nu poate să tacă.

Cine crede în viața și în răsplătirea pe care o va aduce Hristos la venirea Sa, potrivit cu faptele fiecăruia, – acela mărturisește asta.

Cine crede sincer, cine crede puternic, cine crede cu adevărat,

– acela este și poate fi ușor recunoscut întâi din vorbirea sa.

Apoi din felul cum el trăiește însuși, sincer și smerit, ceea ce crede și propovăduiește altora.

8. Cuvântul credinței vii și adevărate este cald, este înțelept, este dulce și este sigur.

Cuvântul credinței moarte și false este rece, încurcat, bâjbăitor și îndoielnic.

9. Înfățișarea celui ce **trăiește** mărturisirea sa este luminoasă, smerită, curată, încrezătoare, apropiată, prietenoasă, puternică și sigură.

Înfățișarea celui ce **nu trăiește** el însuși ce spune este aspră, îngâmfată, prefăcută, respingătoare, încrezută, neprietenoasă, slăbănoagă și șovăielnică.

10. Dincolo de cuvintele unui vestitor și dincolo de înfățișarea lui văzută,

– **dovada** dată de Duhul despre el este cea mai puternică și mai sigură.

Duhul tău simte, ascultându-l, dacă acela **crede** în ce spune.

Și dacă **trăiește** ce predică – ori dacă nu trăiește.

11. Ascultă mai mult **cu duhul** tău decât cu urechile tale pe oricine vorbește Cuvântul lui Dumnezeu.

Deprinde-te să privești **sufletul** celui ce predică, nu trupul lui.

Învață să deosebești **duhul** care îl stăpânește, nu numai vorbele.

Și nu te lăsa ademenit nici de istorioarele lui, nici de gesturile și de țișetele lui.

Nici de înfățișarea sau de numele lui lăudăros sau lăudat.

Ci cercetează **credința** din faptele lui, duhul din gândurile lui.

Și scopul din toată umblarea lui.

Atunci nu vei putea fi înșelat să crezi aur ceea ce este trestie și adevăr ceea ce este prefăcătorie.

12. Dacă pentru Templul pământesc pe care Și l-a dorit Domnul ca lăcaș al Său pentru o vreme, El a lucrat și a poruncit cât de frumos și cât de curat dorește El să fie,

– atunci cu cât mai mult dorește El aceasta pentru Biserica Sa, Templul Său duhovnicesc, Lăcașul Său și Mireasa Lui cu care va petrece El veșnicia!

Da, ea trebuie să fie într-adevăr fără nici o pată și fără nici un cusur.

Te rugăm, Doamne Iisuse, fă-ne pe toți să fim așa.

13. Pentru fiecare om, Dumnezeu a pregătit harul Său pe care i-l dă sau i-l îmbie

în chip atât de felurit și în măsură atât de îndestulătoare,

încât acest har îi este îndeajuns fiecăruia pentru toate trebuințele și pentru toată fericirea, atât în viața aceasta, cât și în viața viitoare (II Cor 12, 9).

14. Și totuși atât de puțini oameni se folosesc de harul dat lor de Dumnezeu în chip fericit!

Și atât de mulți fac acest har zadarnic prin faptul că nu se folosesc de el –

ci îl nesocotesc sau îl resping.

15. Credința este un har al lui Dumnezeu pus la îndemâna fiecăruia dintre noi pentru ca prin ea să ajungem la mântuire și la cunună (Ef 2, 8).

Și totuși cât de mulți fac zadarnic acest har, lepădând credința pe care le-o dăduse Dumnezeu

și luând alta, pe care le-o dă oamenii.

Cea de la Dumnezeu i-ar fi dus la cunună.

Cea de la oameni îi duce la osândă.

16. Suferința pentru Hristos este un har... (Flp 1, 29).

Acest har nu este dat tuturor, dar celor cărora le este dat li se dă un fericit prilej de a se face vrednici de cea mai mare cinste: cinstea de a împărăți cu Hristos. Fiindcă este scris: Dacă răbdăm împreună cu El, vom și împărăți împreună cu El... (II Tim 2, 12).

Și totuși, cât de mulți fug de acest har!

Se tem de pătimirea pentru El.

Și se leapădă cât pot mai repede, – spre a nu ajunge să sufere ceva pentru Domnul.

17. Slujba vestirii Evangheliei este har dăruit de Dumnezeu aceluia cărora le-a rânduit El un loc și un dar în vederea acestui har... (Fapte 20, 24).

Și totuși cei mai mulți fac slujba aceasta nu numai în chip nevrednic și vinovat, ci în totul numai spre folosul și slava lor pământească...

Sau în folosul diavolului, stricătorul Adevărului, dezbinătorul adunării și vânzătorul fraților.

Și astfel se fac vinovați de cel mai greu blestem (Ier 48, 10).

18. Tot ajutorul de care avem nevoie fiecare dintre noi în vederea oricărui lucru bun pe care ni-l cere Dumnezeu, – El ni l-a dat și ni-l dă la vremea potrivită.

Niciodată Dumnezeu nu S-a grăbit să vină până când nu era vremea potrivită.

Dar nici n-a întârziat, să sosească după ce a trecut vremea Sa.

19. Domnul, Care aduce în natura trecătoare primăvara la vremea cea mai potrivită,

înflorirea sau culesul,

ploaia sau soarele,

seara sau dimineața,

– fiecare la fel, în vremea cea mai potrivită pentru aceasta –,

cu cât mai mult în cele netrecătoare – cum este mântuirea sau slujirea lui Hristos –, Dumnezeu sosește la noi, la fiecare, cu ajutorul Său la vremea potrivită.

20. Nu știm noi oare atât de bine că orice lucru își are vremea lui?

Nu vedem noi răsăritul soarelui sau apusul lui că își are fiecare ceasul, minutul și secunda lor?

Cine se culcă la răsăritul soarelui și se scoală la apusul lui ce mai poate lucra la câmp?

Să ne înțelegem și noi vremea mântuirii, vremea fiecărui lucru pe care ni-l poruncește Dumnezeu.

Doamne, Te rugăm, dă-ne această înțelepciune și străduință.

Amin.

2. CHEMAREA ȘI VENIREA

1. Cine pleacă de la gară când trebuie să vină trenul și vine după ce a plecat – cum să mai ajungă el undeva?

Cine seamănă în vremea culesului și se duce să culeagă în vremea semănatului – ce va mai avea vreodată acela în hambarul său?

Tot așa, cine nu înțelege vremea chemării sale la mântuire, – acela va veni prea târziu.

2. Cine nu vine în ziua mântuirii va veni în ziua pierzării.

Și cine nu ascultă cuvântul primirii la vremea binecuvântată va trebui să asculte cuvântul alungării la vremea blestemului...

3. Vrei tu, suflete drag, să înțelegi că nu mâine, *ci azi* este vremea mântuirii tale?

Că nu mai târziu, ci *chiar acum* este vremea când Dumnezeu vrea ca tu să te predai Lui,

să te naști din nou pentru El

și să apuci calea mântuirii, intrând în Lucrarea Sa?

Noi, toți cei care credem Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu și care am cunoscut vremea mântuirii Lui, te rugăm cu toată stăruința să ne ascuți, să crezi și tu și să vii *acum*, primind acest har al lui Dumnezeu.

Acum, până când vremea ta n-a trecut, ca să nu rămâi în pierzarea celor ce n-au primit harul lui Dumnezeu când a fost vremea lor...

4. O, dacă ai putea auzi tu câți plâng și se vaietă acum în iad că n-au primit și n-au ascultat acest îndemn atunci când era și vremea lor!...

O, dacă i-ai putea auzi numai o clipă, cum te-ai înfiora și cum ai asculta acum, – spre a nu ajunge și tu ca ei! Și cu ei!

Încă o dată te rugăm, vino! Nu mai amâna deloc. E poate ultima chemare.

5. Toată puterea Duhului Sfânt se revarsă și rămâne peste slujitorul ales al lui Dumnezeu numai atâta vreme cât el umblă în curăție și trăiește în smerenie, – atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor.

Și atât în cele din afară, cât mai ales în cele dinlăuntru.

Îndată după ce omul duhovnicesc slăbește și începe să-și piardă curăția dinlăuntru și smerenia în cele din afară,

puterea Duhului Sfânt slăbește din el și peste el.

Până ce îl părăsește de tot.